

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności doręczonej pismem z dnia 16 października 2017 r. decyzji zarządu Europejskiego Banku Centralnego, którą został oddalony wniosek skarżących o dostęp do dokumentu Europejskiego Banku Centralnego „Responses to questions concerning the interpretation of Art. 14.4 of the Statute of the ESCB and of the ECB” z dnia 23 kwietnia 2015 r.; oraz
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania i kosztami ewentualnych interwencji na podstawie art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: błędne zastosowanie art. 4 ust. 2 tiret drugie decyzji Europejskiego Banku Centralnego z dnia 4 marca 2004 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Europejskiego Banku Centralnego (EBC/2004/3) ⁽¹⁾
 - Skarżący zarzucają, że opublikowanie spornej opinii prawnej nie naruszyłoby ochrony doradztwa prawnego pozwanego oraz że istnieje nadrzędny interes publiczny w jej ujawnieniu. Ponadto występują braki w uzasadnieniu i w wyważeniu interesów.
2. Zarzut drugi: błędne zastosowanie art. 4 ust. 3 akapit pierwszy decyzji Europejskiego Banku Centralnego z dnia 4 marca 2004 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Europejskiego Banku Centralnego (EBC/2004/3)
 - Ujawnienie nie narusza ochrony użytku wewnętrznego spornej opinii jako części obrad i wstępnych konsultacji wewnątrz Europejskiego Banku Centralnego lub przeprowadzonych z poszczególnymi krajowymi bankami centralnymi.

⁽¹⁾ Decyzja Europejskiego Banku Centralnego z dnia 4 marca 2004 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Europejskiego Banku Centralnego (EBC/2004/3) (Dz.U. 2004, L 80, s.42).

Skarga wniesiona w dniu 11 grudnia 2017 r. – Scania i in. / Komisja

(Sprawa T-799/17)

(2018/C 042/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Scania AB (Södertälje, Szwecja), Scania CV AB (Södertälje) i Scania Deutschland GmbH (Koblencja, Niemcy) (przedstawiciele: D. Arts, F. Miotto, C. Pommiès, K. Schillemans, C. Langenius, L. Ulrichs i P. Hammarskiöld, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- przyjęcie środka organizacji postępowania na podstawie art. 88 § 1 oraz art. 89 § 3 lit. d) regulaminu postępowania i wezwanie Komisji do przekazania udzielonych w formie pisemnej przez DAF oraz Iveco odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 27 września 2017 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 53 Porozumienia EOG (AT.39824 – Samochody ciężarowe) (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”);
- tytułem ewentualnym stwierdzenie nieważności części zaskarżonej decyzji i obniżenie grzywny nałożonej na skarżące na podstawie art. 261 TFUE i art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1/2003;
- w każdym razie zastąpienie oceny Komisji własną oceną w odniesieniu do kwoty grzywny i obniżenie grzywny nałożonej na skarżące na podstawie art. 261 TFUE i art. 31 rozporządzenia nr 1/2003;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżące podnoszą dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, oparty na twierdzeniu, że zaskarżona decyzja narusza prawo skarżących do obrony wynikające z art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), art. 27 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003, obowiązek prowadzenia dochodzenia w sposób bezstronny, spoczywający na instytucjach Unii na podstawie art. 41 ust. 1 karty, jak również zasadę domniemania niewinności określoną w art. 48 ust. 1 karty.
2. Zarzut drugi, oparty na twierdzeniu, że Komisja naruszyła art. 27 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003, jak również art. 48 ust. 2 karty, gdy odmówiła Scanii dostępu do ewentualnych nowych dowodów odciążających zawartych w odpowiedziach udzielonych przez DAF oraz Iveco na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów.
3. Zarzut trzeci, oparty na twierdzeniu, że Komisja błędnie zastosowała w zaskarżonej decyzji art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, gdy uznała, że wymiana informacji w ramach koła Test & Drive stanowiła naruszenie.
4. Zarzut czwarty, oparty na twierdzeniu, że zaskarżona decyzja narusza art. 296 TFUE, ponieważ zawiera niespójne rozumowanie co do zarzucanego porozumienia lub uzgodnionej praktyki w przedmiocie wprowadzenia na rynek technologii w dziedzinie emisji, a ponadto Komisja stosuje w niej w niewłaściwy sposób art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, ponieważ stwierdza, iż skarżące zawarły porozumienie lub stosowały uzgodnioną praktykę w zakresie harmonogramu wprowadzania na rynek technologii w dziedzinie emisji.
5. Zarzut piąty, oparty na twierdzeniu, że Komisja stosuje w błędny sposób w zaskarżonej decyzji art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, ponieważ nieprawidłowo kwalifikuje wymianę informacji w ramach koła niemieckiego jako naruszenie „ze względu na cel”.
6. Zarzut szósty, oparty na twierdzeniu, że Komisja stosuje w błędny sposób w zaskarżonej decyzji art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, ponieważ przyjmując, że geograficzny zasięg naruszenia związanego z kołem niemieckim obejmował cały EOG, Komisja dopuszcza się oczywistego błędu w zakresie oceny okoliczności faktycznych oraz ich kwalifikacji prawnej.
7. Zarzut siódmy, oparty na twierdzeniu, że Komisja stosuje w błędny sposób w zaskarżonej decyzji art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, ponieważ przyjmując, że stwierdzone zachowanie stanowi jednolite i ciągłe naruszenie oraz uznając, że skarżące ponoszą odpowiedzialność w tym zakresie, Komisja dopuszcza się oczywistego błędu w zakresie oceny okoliczności faktycznych oraz ich kwalifikacji prawnej.
8. Zarzut ósmy, oparty na twierdzeniu, że Komisja stosuje w błędny sposób w zaskarżonej decyzji art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, jak również art. 25 rozporządzenia (WE) nr 1/2003, ponieważ nakłada grzywnę za zachowanie, które uległo przedawnieniu, i w żadnym razie nie uwzględniła ona okoliczności, że zachowanie to nie było ciągłe.
9. Zarzut dziewiąty, oparty na twierdzeniu, że Komisja narusza w zaskarżonej decyzji zasadę proporcjonalności oraz zasadę równego traktowania w odniesieniu do wysokości grzywny, w związku z czym Sąd powinien w każdym razie obniżyć kwotę grzywny na podstawie art. 261 TFUE i art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1/2003.

Skarga wniesiona w dniu 11 grudnia 2017 r. – Brown Street Holdings / EUIPO – Enesan (FIGHT LIFE)

(Sprawa T-800/17)

(2018/C 042/57)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Brown Street Holdings Ltd (Auckland, Nowa Zelandia) (przedstawiciele: Rechtsanwälte C. Hufnagel, M. Kleespies, A. Bender, i Rechtsanwältin J. Clayton-Chen)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Enesan AG (Zurych, Szwajcaria)